

МОТИВАЦІЙНИЙ ЛИСТ щодо мотивів бути членом Вищої кваліфікаційної комісії суддів України

Бажання працювати у судовій системі виникло у мене ще під час навчання у школі, якщо не помиляюсь, у п'ятому класі, коли на уроці вчителька розповіла про поділ влади на законодавчу, виконавчу та судову.

Вже у більш старшому віці я випадково почав дивитися фільми, у яких можна було побачити, хоч і не довго, судові засідання, а саме – серіали "Шляхи права" ("Street Legal") та "Блюз Гілл-стріт" ("Hill Street Blues"), які транслював телеканал ICTV.

Якщо не помиляюсь, перший був знятий у Канаді, другий – у США. Дивлячись на роботу суду та повагу до нього, а в окремих випадках – навіть і вдячність людей, я знову я відчув, що суддівство – це моє.

З того час я почав робити, все що міг, що б досягти мети – стати суддею.

І це вдалось! Але не одразу. І не легко.

Близько вісім років я працював у Вищому господарському суді України.

Потім мені прийшлося переїхати з міста Києва до міста Бердичева Житомирської області, що для окремих людей з мого оточення здавалося, м'яко кажучи, нерозумним.

Як би там не було, з березня 2012 року я – суддя Бердичівського міськрайонного суду Житомирської області.

Як і всі судді, які виявили намір працювати після Революції Гідності, я мав проходити кваліфікаційне оцінювання.

І я його пройшов.

Не можу сказати, що це було дуже важко, але і не було легко. Основний незрозумілий момент – яким чином виставлялися бали за всіма показниками, окрім тестування та практичного завдання (хоча і щодо балів з практичне завдання є певні незрозумілості).

Нажаль, у цій частині рішення попереднього складу Вищої кваліфікаційної комісії суддів України не були взірцем обґрунтованості та зрозумілості, що у подальшому було підтверджено рішеннями Вищої ради правосуддя та Верховного Суду.

Виражаючи повагу попередньому складу Вищої кваліфікаційної комісії суддів України за обсяг, а у певних випадках – і за якість проведеної роботи, мушу вказати, що з проведенням кваліфікаційного оцінювання він не впорався.

Так само як і не впорався з проведенням роботи щодо заповнення вакантних суддівських посад, особливо у судах першої інстанції.

Особисто мені та моїм колегам – суддям Бердичівського міськрайонного суду Житомирської області, приходилось, та, нажаль, на даний час приходиться працювати за двох – п'ятьох суддів (в залежності, від того, скільки суддів перебуває на лікарняному або у відпустці), оскільки за штатним розписом у суді має працювати дванадцять суддів, а фактично працювало спочатку навіть один суддя, потім троє, потім четверо і ось з початку 2019 р. нас стало п'ятеро.

І це при тому, що у 2019 році до Бердичівського міськрайонного суду Житомирської області надійшло більше восьми тисяч справ (матеріалів), що, якщо я не помиляюсь, є найбільшим показником за всю мою працю у цьому суді.

